Tranh Cha(n Tra^u 06

Tranh Chăn Trâu (Thập Ngưu Đồ)

Tranh Cha(n Tra^u 06

font

Tranh Thiền Tông Số 6: Cỡi Trâu Về Nhà

Dẫn

Can qua đã hết, được mất về không. Hát khúc ca ông tiều, thổi bản nhạc của chú mục đồng. Ngồi ngang trên lưng trâu mắt ngắm trời mây. Kêu gọi không xoay đầu, kéo lôi chẳng đứng.

Giảng Giải

Can qua đã hết, được mất về không: Trâu đã thuần rồi, không còn đánh đập hay ghì kéo nó nữa. Lúc đó được mất không còn quan tâm, vì thấy được, mất, phải, quấy đều không thật, chỉ là giả lập, thì có cái gì phải bận lòng. Hát khúc ca ông tiều, thổi bản nhạc của chú mục đồng. Ngồi ngang trên lưng trâu mắt ngắm trời mây: Mọi việc thịnh suy của cuộc đời, hành giả không bận lòng. Do đó tâm được thư thả nhàn hạ, nên mới thổi nhạc của kẻ chăn trâu, hát bài ca của người đốn củi, tâm bình thản ngắm nhìn trời mây, không bị ngoại cảnh chi phối, thường được thanh bình an vui. Kêu gọi không xoay đầu, kéo lôi chẳng đứng: Khi tâm được thanh tịnh bình an thì dù cho ngoại duyên có quyến rũ lôi cuốn, lòng vẫn không vướng bận, hoặc ngoại duyên có làm xúc não cũng không buồn giận, vẫn bình thản vô tư mà sống với Đạo.

Tụng

Kỵ ngưu đà lê dục hoàn gia

Khương địch thanh thanh tống vãn hà

Nhất phách nhất ca vô hạn ý

Tri âm hà tất cổ thần nha Dịch

Cỡi trâu thong thả trở về nhà

Tiếng sáo vi vi tiễn vãn hà

Một nhịp một ca vô hạn ý

Tri âm nào phải động môi à

Giảng Giải

Chú mục đồng cỡi trâu đi bên vệ đường để trở về quê nhà. Tiễn biệt trời chiều, miệng chú thổi sáo vi vu, tay chú gõ nhịp, chú ca câu ca tuyệt vời. Bấy giờ trâu đã trở thành bạn tri âm của chú, chú đâu nó đó, chú không còn rầy la đánh đập nó nữa.

Người tu thiền điều phục tâm đến chỗ thị phi gác bỏ ngoài tai, được mất không bận lòng, sống trọn ngày chỉ biết cười vui, tự mình cũng không còn nhọc nhằn dụng công. Người hướng dẫn tu cũng vui cười, không còn bận lòng nhắc nhở hoặc la rầy.

[Lời Tựa]

Tranh Thiền Tông: [1] [2] [3] [4] [5] [6] [7] [8] [9] [10]

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.